

CABINET LOGOPEDIC INTERSCOLAR DACIA
CJRAE MURES

COPIIUL HIPOACUZIC

GHID PENTRU FAMILIE

Rosca
Simona-Bianca

PosterMyWall.com

Introducere

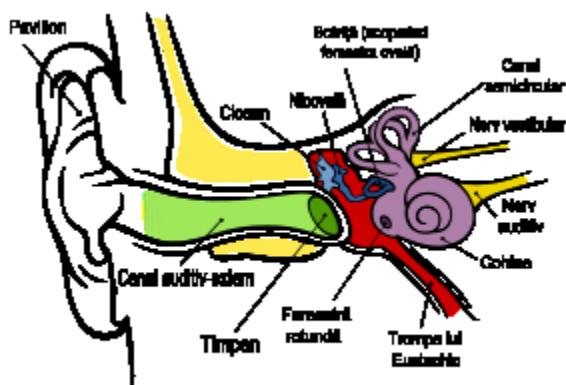
Idea scrierii acestui ghid a reieșit din întâlnirile noastre cu părinții copiilor hipoacuzici. Acest ghid este rodul unei documentări ample și al unei munci în echipă interdisciplinară: logoped, medic ORL, audiolog, medici generaliști, profesori universitari și nu în ultimul rând părinți. Mai multe date veți putea afla consultând ghidul de față descoperind numeroase informații utile culese cu scopul de a vă ușura informarea și luarea deciziilor în ceea ce îl privește pe copilul dumneavoastră.

Capitolul I

Ce este hipoacuzia?

Hipoacuzia este definită ca o scădere a acuității auditive

1.1 Anatomia urechii

(Sursa: <http://en.wikipedia.org/wiki/Ear>)

Urechea externă

- este partea analizatorului auditiv cu rol în captarea sunetelor și transmiterea lor spre urechea medie. Se descriu două părți ale urechii externe: pavilionul auricular și conductul auditiv extern.

Urechea medie

- denumită și casa timpanului, este o cavitate mică plină cu aer și tapetată de o mucoasă. În cavitatea acesteia se află trei oscioare, fiecare dintre ele cu o formă caracteristică (ciocănel, nicovală, scăriță).

Urechea medie comunică cu fosele nazale și cu faringele prin trompa lui Eustachio, un conduct al cărui rol constă în menținerea unui echilibru permanent între presiunea din urechea externă și cea medie. Funcția esențială a urechii medii este de a transmite, a amplifica și a cupla eficient vibrațiile aerului cu vibrațiile mediului lichid al urechii interne, cu densitate mai mare.

Urechea internă

Acest compartiment al urechii conține receptorul auditiv (organul Corti) cât și aparatul vestibular (organul de echilibru). Urechea internă este un traductor „mecano-electric” al energiei sonore. De la urechea internă impulsurile nervoase sunt transmise prin intermediul căilor auditive la scoarța cerebrală.

Pentru ca un sunet să determine formarea unei senzații auditive, el trebuie să îndeplinească anumite condiții de înălțime, intensitate și durată. Câmpul auditiv uman (limitele extreme pe care urechea le poate percepe) este cuprins între frecvențele de 20 și 20.000 Hz. Intensitatea minimă necesară pentru ca sunetele să fie percepute de om (pragul de audibilitate) variază cu înălțimea acestora. Sensibilitatea optimă corespunde sunetelor cuprinse între 300 și 3.000 Hz. Sensibilitatea urechii omului este așa de mare încât poate percepe sunete care lovesc timpanul cu o forță de mii de ori mai mică decât apăsarea exercitată de către un țăntar pe mâna lui.

1.2 Tipuri de hipoacuzii

Termenii de mai jos descriu pierderea de auz ținând cont de partea urechii

- **Hipoacuzia de conducere sau de transmisie** este cauzată de factori care împiedică sunetul să ajungă la urechea internă (ex. dop de ceară, otită, etc).
- **Hipoacuzia neurosenzorială** se petrece atunci când există o problemă în modul de funcționare al urechii interne sau a nervilor auditivi.
- **Hipoacuzia mixtă** - pierderea de auz include atât pierdere de transmisie cât și neurosenzorială.

Termenii care urmează descriu **gradul pierderii de auz** pe care o are o persoană.

- **Hipoacuzia ușoară**

O persoană cu hipoacuzie ușoară poate auzi unele din sunetele vorbirii dar sunetele mai încete sunt greu auzite.

- **Hipoacuzia moderată**

O persoana cu hipoacuzie moderată nu poate auzi și înțelege aproape deloc vorbirea la intensitate normală.

- **Hipoacuzia severă**

O persoană care are o hipoacuzie severă nu va auzi vorbirea la intensitate normală ci numai sunete foarte puternice.

- **Hipoacuzia profundă**

O persoană cu hipoacuzie profundă nu aude vorbirea și nici sunete puternice. Acest termen se folosește când o persoană este surdă.

Hipoacuzia poate fi foarte diferită de la copil la copil și poate fi cauzată de mai mulți factori. Cei mai mulți copii suferă de o hipoacuzie ușoară când se acumulează lichid în urechea medie. Uneori, ca rezultat al unei infecții la nivelul urechii lichidul rămâne în urechea medie fapt care poate cauza uneori pierderi de auz și întâzieri în vorbirea copilului. Unii copii au o pierdere permanentă de auz. Această pierdere poate fi de la ușoară (adică nu aud la fel de bine ca ceilalți) sau completă (când nu pot auzi nimic).

În funcție de gravitatea pierderii evaluate în funcție de media pragurilor în conducere aeriană pe frecvențele de 500, 1000 și 2000 Hz, hipoacuziile se împart în:

GRADUL HIPOACUZIEI	VALOAREA MEDIE A PRAGURILOR
Auz normal	0-20 dB
Hipoacuzie ușoară	21-40 dB
Hipoacuzie medie	41-70 dB
Hipoacuzie severă	71-90 dB
Hipoacuzie profundă	91-120 dB
Cofoză	Peste 120 dB

În funcție de **momentul pierderii de auz** hipoacuziile se clasifică astfel:

- **Hipoacuzie pre-lingvaj** - pierderea de auz s-a petrecut înainte de învățarea vorbirii.
- **Hipoacuzie post-lingvaj** - pierderea de auz s-a petrecut după învățarea vorbirii.

Termenii de mai jos sunt utilizați pentru a denumi hipoacuziile ținând seama de **afectarea unei urechi sau a ambelor**.

- **Hipoacuzie unilaterală** - o ureche afectată
- **Hipoacuzie bilaterală** - ambele urechi afectate.

1.3 Care este cauza hipoacuziei?

Pierderea parțială sau totală a auzului se poate petrece în orice moment în timpul vieții de la faza intrauterină până la bătrânețe.

1. Cauze prenatale

Factorii genetici sunt cauza pierderii de auz la aproximativ 50% din nou-născuții hipoacuzici - unii dintre acești nou-născuți pot avea membrii surzi în familie. În sindroame recesive, în timp ce ambii părinți trebuie să poarte trăsătura, e posibil ca niciunul să nu aibă sindromul. În consecință, o atenție specială trebuie acordată recunoașterii caracterului ereditar al acestei condiții. Consilierea genetică îi poate ajuta pe părinți să determine probabilitatea de a avea alți copii afectați de hipoacuzie și, de asemenea, facilitează decizia acelor părinți pentru care defectul a fost o mutație spontană, mai degrabă decât o boală transmisibilă.

Există studii de specialitate care pot ajuta la identificarea factorilor predispozanți în pierderile de auz ereditare.

Factori teratogeni pe care îi putem enumera sunt:

- Contactarea rubeolei în timpul sarcinii;
 - Infecțiile virale și sifilis în timpul sarcinii;
 - Expunerea la antibiotice aminoglicozide sau anestezii în timpul sarcinii,
- Nou-născuții prematuri cu greutate foarte mică, sau care sunt expuși la infecții în timpul sarcinii pot avea pierderi de auz, dar asta se poate întâmpla și copiilor născuți la termen cu greutate normală.

2. Cauze postnatale

Bolile, loviturile, anumite medicamente și sunete puternice pot provoca pierderea de auz la orice vârstă.

Unele cauze ale pierderii de auz pot fi prevenite. De exemplu, vaccinurile pot preveni unele infecții, cum ar fi pojarul sau meningita (o infecție a lichidului cefalorahidian care se afla în jurul creierului și a măduvei spinării), care pot cauza pierderi de auz.

O altă cauză care poate fi prevenită este un tip de boală cerebrală care se numește **kernicterus**, care este cauzată de icterul prelungit. Aceasta poate fi prevenită și tratată prin metode specifice în clinica de neo-natologie înainte de externare.

Cauze legate de urechea externă

- Dopul de ceară poate duce la o pierdere de auz din fericire aceasta este temporară până la scoaterea dopului de ceară,
- Introducerea în canalul auditiv a diverse obiecte (curățarea urechii cu bețișoare din bumbac; jucării de plastic, porumb, mazăre, radiere, etc) în cazul în care bănuieți o asemenea cauză prezentați-vă la un medic ORL, orice manevră de îndepărtare putând dăuna ireversibil.
- Frecventarea bazinelor de înot poate conduce la otită externă,
- Disfuncția trompei lui Eustachio de multe ori stă la baza disfuncției urechii medii la copii.

Suspiciunea de hipoacuzie ar trebui să fie ridicată la copiii cu:

- vegetații adenoide,
- alergii,
- palatoschizis,
- frecvente infecții ale urechii.
- traumatisme craniene;
- oreion;
- meningita;
- encefalita;
- expunerea la plumb;
- expunerea prelungită la zgomot

Otita seroasă medie, acută și cronică, este cea mai comună cauză de pierdere a auzului de copii. Ea supune o presiune la nivelul timpanului, și conduce la colectarea de lichid în spațiul urechii medii. Aceasta situație este corectabilă

medical, cu utilizarea de antibiotice și decongestionante, sau chirurgical, cu introducerea de tuburi de egalizare de presiune, permițând ca auzul să fie restabilit. În plus, orice copil cu o răceală sau cu disfuncție a trompei lui Eustachio ar trebui să îi fie restricționat să zboare sau să fie expus la alte traume de presiune.

ATENȚIE

Solicitați o evaluare a auzului dacă bănuiți o pierdere de auz sau observați o întârziere în dezvoltare a copilului dumneavoastră și ați identificat câțiva din factorii cauzatori ai hipoacuziei susmenționați în istoricul copilului

1.4 Cum pot ști dacă copilul meu e hipoacuzic?

1. Cum se dezvoltă natural un copil?

Pentru a înțelege abaterea de la normă vom prezenta în cele ce urmează câteva repere importante în dezvoltarea copilului .

Aceste repere vă pot ajuta în identificarea posibilelor rămăneri în urmă ale copilului .

- La 6 luni majoritatea copiilor:
 - răspund la propriul nume;
 - răspund la manifestările emoționale ale celor din jur și adesea par fericiți;
 - imită sunete;
 - le place să se joace cu ceilalți mai ales părinți și frați.
- La 1 an majoritatea copiilor:
 - folosesc gesturi simple, cum ar fi datul din cap pentru negație și fac cu mâna "pa-pa";
 - spun "mama" și "tata" și exclamații precum "uu", "oh";
 - copiază gesturile celorlalți;
 - răspund la solicitări simple (Adu mingea!, Fă cu mâna!, Cum face trenul?, etc)
- La un an jumătate (18 luni) majoritatea copiilor:
 - joacă jocuri simple "de-a", cum ar fi hrănitul păpușii;
 - indică cu degetul pentru a arăta celorlalți ceva interesant;
 - manifestă numeroase emoții precum tristețe, bucurie, furie;
 - imită câteva sunete (ex. vaca, trenul, etc)
 - spun câteva cuvinte și pot solicita prin "Dă !", "Hai!".
- La 2 ani majoritatea copiilor:
 - spun propoziții din 2-4 cuvinte;

- urmeaza instructiuni verbale simple;
 - se bucură în preajma altor copii;
 - indică imagini atunci când sunt denumite.
- La 3 ani majoritatea copiilor:
- manifestă afecțiune față de prieteni;
 - poartă o conversație din 2-3 cuvinte;
 - copiază adulții și prietenii;
 - se joacă “de-a” cu păpuși, mașinuțe, animale și oameni.
- La 4 ani majoritatea copiilor:
- spun povești;
 - preferă să se joace cu alți copii decât solitar;
 - se joacă cooperând cu ceilalți.

2. Care sunt semnele hipoacuziei?

Copiii se dezvoltă în ritmul lor, unii mai repede decât alții, dar majoritatea copiilor cresc și prezintă noi abilități la aproximativ aceeași vârstă. La vârsta de 2 ani, majoritatea copiilor pot vorbi și posedă între 50 și 200 de cuvinte. Un copil cunoaște, de obicei, 900 de cuvinte la vârsta de 3 ani, și 1500 la vârsta de 4 ani.

Semnele hipoacuziei sunt diferite de la copil la copil. Dacă vedeti oricare dintre aceste indicii la copilul dumneavoastră anunțați medicul de familie:

- Nu se întoarce după sursa de zgomot de la naștere până la vârsta de 3-4 luni;
- Nu spune nici măcar un cuvânt cum ar fi: “mama”, “tata”, “papa” până la un an;

- Întoarce capul când vă vede însă nu întoarce capul dacă e strigat: această situație este de multe ori confundată cu lipsa atenției, dar poate fi un rezultat parțial sau complet al pierderii de auz;
- Aude unele sunete, dar nu și pe altele;
- Are un limbaj foarte întârziat și o pronunție neinteligibilă;
- Nu recunoaște sau deosebește voci familiare;
- Deteriorează pronunția vocalelor (a,e,i,o,u,ă,î),
- Folosește limbaj mimico-gestual pentru a înlocui cuvinte dincolo de vârsta de 2 ani;
- Are tendința de a prescurta cuvântul și a omite ultimele sunete mai ales dacă sunt consoane (t,c,g,s,etc)

Copiii mai mari pot să sugereze prin comportament sau prin cele spuse o pierdere auditivă.

Ei spun că :

- - aud ca prin zid,
- - aud dar nu înțeleg,
- - aud de departe.

Ei nu răspund la comenzi, au tendința de a asculta la televizor și muzica în căști la volum mare.

3. Ce pot face dacă bănuiesc o hipoacuzie la copilul meu?

Vorbiți cu medicul sau asistenta care face vizite la domiciliu. Dacă dumneavoastră, doctorul dumneavoastră sau altă persoană care îl cunoaște bine pe copilul dumneavoastră bănuieți că acesta suferă de hipoacuzie solicitați să i se facă un test de auz cât mai curând.

Atenție! Nu amânați testarea auzului dacă apare o pierdere subită a auzului. Aceasta poate fi semnul unor afecțiuni majore.

Pentru a măsura exact nivelul auzului trebuie să mergeti la un audiolog sau un medic ORL care lucrează cu copii. Dacă copilul dumneavoastră este mai mic de 2 ani sau nu cooperează la examenul auzului se pot face teste obiective pentru a determina dacă există sau nu o pierdere auditivă. Testele obiective de auz (otoemisiuni acustice, timpanograma, audiometria cu potențial evocat, etc) permit doctorului să verifice auzul copilului fără a se baza pe răspunsul acestuia. Copilul dumneavoastră nu va fi traumatizat, majoritatea bebelușilor dorm în timpul testării. Aceste teste sunt de rutină.

Hipoacuzia poate afecta abilitatea de a dezvolta vorbirea, limbajul și deprinderile sociale. În alte cuvinte un copil cu pierdere de auz va avea greutăți în înțelegerea vorbirii și nu va vorbi sau va vorbi defectuos fapt ce îi împiedică relația cu ceilalți. Cu cât un copil hipoacuzic va primi servicii adecvate mai devreme cu atât i se vor dezvolta limbajul și deprinderile sociale la potențial maxim.

Aveți în vedere următoarele aspecte:

- Auzul ne ajută să comunicăm cu ceilalți,
- 5 % dintre copii fac o formă de otită până la 6 ani,
- Majoritatea pierderilor de auz sunt tratabile,
- Dacă problema de auz a copilului este identificată din timp și este ajutat în mod eficient, nu vor fi pierduți cei mai buni ani pentru învățarea limbii și a abilităților de comunicare,
- Intervenția audiologică și logopedică timpurie ajută la recuperarea copilului,
- Există numeroase variante de protezare a auzului, în cazul afecțiunilor ireversibile.

Capitolul II

Cum poate fi abordată hipoacuzia?

În primii ani de viață toți copiii, inclusiv cei hipoacuzici, capătă abilități mult mai repede și mai ușor decât în orice altă perioadă a vieții. Este foarte ușor de observat dezvoltarea lor fizică. Mai întâi merg de-a bușilea, apoi învață să meargă în picioare și să alerge.

De asemenea, copiii se dezvoltă din punct de vedere mental imediat după naștere.

Creierul copilului este ca un burete cu o mare capacitate de absorbție și învățare a lucrurilor noi. Copiii auzitori pot învăța limba foarte repede în primii ani de viață. Pe măsură ce se dezvoltă limbajul și capacitatea de comunicare, se dezvoltă și

capacitatea de gândire. De aceea este foarte important ca părinții să își ajute copiii hipoacuzici să învețe un limbaj cât mai devreme posibil. Cu ajutorul limbajului, copiii care nu aud bine își pot dezvolta capacitățile mentale.

Limbajul îi permite copilului să gândească, să planifice, să înțeleagă lumea din jurul său și să facă parte din comunitate.

Atunci când copiii nu pot auzi, și nici nu primesc niciun fel de ajutor de învățare a limbii în scopul de a comunica, ei întâmpină probleme la nivelul dezvoltării mentale.

Mulți părinți care au un copil cu pierderi de auz se bucură dacă acesta reușește să învețe câteva cuvinte și gesturi simple însă copiii au nevoie de mult mai mult. Ei au nevoie să învețe o limbă.

Un copil hipoacuzic trebuie să învețe o limbă de timpuriu, astfel încât să o poată folosi să vorbească cu sine, ceea ce înseamnă, să gândească. Exprimarea ideilor prin cuvinte te ajută să te gândești la acele idei.

De asemenea, copilul are nevoie de limbaj pentru a-și exprima ideile față de alții, pentru a spune oamenilor ceea ce vrea și de ce are nevoie. Are nevoie să cunoască o limbă pentru a înțelege explicațiile. Comunicând cu alții, copilul învață despre

Atenție! Nu renunțați să comunicați verbal și emoțional cu copilul dumneavoastră chiar dacă are o deficiență de auz asta îl va ajuta să poată citi limbajul mimico-gestual natural al celorlalți.

lucrurile care îl înconjoară. Prin aceasta își dezvoltă mintea și o ajută să relaționeze cu oamenii.

2.1 Ce nevoi are un copil cu deficiență de auz?

Un copil cu probleme de auz are în principiu nevoi similare unui copil auzitor însă acesta are încă în plus alte câteva:

- **Nevoi educative speciale** –ne referim aici la nevoia intervenției logopedice și psihopedagogice care să îl ajute să învețe limbajul și să se integreze școlar și socio-profesional,
- **Nevoi medicale**- verificări periodice ale auzului, urechilor și sistemului respirator,
- **Nevoi protetice**- majoritatea copiilor cu hipoacuzie permanentă pot fi ajutați cu proteze auditive care amplifică sunetul adecvat nevoilor sale.
- **Nevoi de comunicare** –un copil hipoacuzic este privat de stimularea auditivă spontană, astfel limbajul și auzul lui trebuie stimulate îndeaproape permanent.

2.2 Cum să comunic cu copilul meu?

Comunicați cât mai mult

Cel mai important lucru pe care pot să-l facă părinții este să-i ajute pe copii să învețe o limbă. Chiar dacă adulții nu prea vorbesc cu copiii în timp ce muncesc, copilul dumneavoastră are nevoie să faceți un efort ca să vorbiți cu el. Comunicarea este singurul mod prin care va învăța.

Uneori părinților le este rușine din cauza copilului surd sau cu deficiență auditivă sau copilul poate fi prea protejat. Dar un copil are nevoie să ia parte la toate activitățile familiei. Dacă este lăsat singur, el nu va mai învăța multe lucruri.

De-a lungul zilei, căutați oportunități pentru a vorbi cu el. Includeți-l în activitățile celorlalți, pentru a se putea obișnui să vadă și să audă alți oameni comunicând.

Încurajați-vă întreaga familie - frați, surori, bunici și alte rude să facă același lucru.

Un copil care nu aude bine învață să recepteze mesajele prin văz. El nu va învăța cuvintele așa cum fac ceilalți, doar ascultând oamenii cum vorbesc. El are nevoie de mai mult timp și ajutor pentru a învăța limba – fie urmărind și ascultându-i pe ceilalți, fie văzându-i cum folosesc semne. El poate începe mai devreme decât alți copii să acorde atenție cuvintelor scrise. Când vede cuvintele scrise, cum ar fi, de exemplu, numele său, el poate face legătura între un cuvânt și înțelesul său.

Includerea activităților în viața zilnică a familiei

Un copil are nevoie să participe la activitățile familiei. Copilul dumneavoastră va învăța mai ușor dacă va face acest lucru prin intermediul activităților de zi cu zi. Vorbiți-i și arătați-i copilului în timp ce faceți activitățile împreună, cum ar fi de exemplu, masa, baia, schimbatul hainelor. Acestea sunt momente bune în care să-i vorbiți și să-i arătați pentru că sunteți aproape de el, iar el de obicei este atent la dumneavoastră.

Pentru a descrie ceea ce faceți, folosiți de fiecare dată aceleași gesturi sau cuvinte pentru aceleași lucruri. Aceasta îl va ajuta pe copil să înțeleagă sensul semnelor și al cuvintelor și îl va ajuta să le învețe.

Pe cât posibil, țineți copilul în apropierea dumneavoastră când lucrați. Faceți scurte comentarii despre ceea ce faceți. Urmăriți ce îl interesează pe copil. Faceți activități de care copilul dumneavoastră să fie interesat.

Fiți realiști

- Încercați să fiți realiști în ceea ce privește timpul pe care puteți să-l petreceți împreună cu copilul dumneavoastră;
- Încercați să vă adaptați activitățile astfel încât să se potrivească mai ușor în viața de zi cu zi și să vă ia mai puțin timp;
- Încercați să transformați sarcinile mari în pași mici și simpli. Veți observa mai ușor progresul și nu vă veți descuraja.

Pot fi de ajutor multe persoane

Deși copiii au nevoie de grija și dragostea ambilor părinți, aceștia din urmă nu trebuie să fie neapărat singurii profesori ai copilului. Lăsați prietenii, vecinii, și alți membri ai familiei să vă ajute. Faceți cunoștință cu persoane care folosesc sau cunosc limbajul mimico-gestual. Este foarte important pentru copilul care nu aude bine să aibă multe persoane în jurul lui care să lucreze cu el deoarece:

- îl va ajuta să învețe să comunice cu mulți oameni, inclusiv alți oameni cu probleme auditive,
- va învăța să se înțeleagă cu diferiți oameni,
- ceilalți vor învăța cum să interacționeze cu oamenii cu probleme auditive.

E posibil ca unii oameni, uneori membrii apropiați ai familiei, să nu dorească să-și petreacă timpul împreună cu copiiihipoacuzici. Alții, chiar dacă vor să ajute, nu știu cum. Puteți să îi învățați despre deficiența de auz și despre faptul că a fi surd

înseamnă să înveți mai greu limba. Se poate întâmpla ca aceștia să devină mai relaxați dacă știi ce au de făcut.

Împărtășiți și celorlalți ce ați învățat despre problema auzului, despre activitățile pe care le lucrați dumneavoastră și copilul dumneavoastră, precum și motivele pentru care faceți aceste activități.

Comunicați cu familia

Comunicarea în familie este deosebit de importantă în adoptarea celor mai potrivite măsuri în ceea ce privește creșterea și educarea copilului. Fiecare membru al familiei are un rol în viața copilului dumneavoastră. Orice persoană care are grijă de un copil, mai ales de unul cu nevoi speciale, are diferite idei despre cea mai bună metodă de a crește și a ajuta acest copil. Este important ca toți cei care au grijă de copil să-și găsească timp și să stea de vorbă, să înțeleagă ideile celuilalt. Dacă unul dintre dumneavoastră este obosit sau descurajat, ceilalți l-ar putea ajuta.

Cereți ajutorul celorlalți

Părinții pot cere ajutorul celorlalți membri ai comunității și vecinilor să îi ajute să îngrijească copilul hipoacuzic.

Întâlniți-vă cu oamenii cu deficiențe auditive din comunitatea dumneavoastră.

Acestia vor fi probabil încântați să vă ajute familia și copilul.

Persoanele auzitoare care folosesc limbajul mimico-gestual vă pot ajuta să comunicați cu adulții surzi dacă dumneavoastră nu știți limbajul mimico-gestual.

Acest lucru poate fi folositor dacă aveți un copil care nu pare să învețe noi abilități de-a lungul a mai multor luni.

Copiii pot ajuta la aceste activități

Copiii pot fi de mare ajutor. De obicei frații, surorile și alți prieteni ai copilului hipoacuzic învață limbajul mimico-gestual foarte repede. Lăsați copiii să ia parte la aceste activități cât de mult posibil.

Copiii mai mici pot participa la activități, iar cei mai mari pot fi profesori, dacă le arătați ce trebuie să facă. Ei mai pot învăța un copil hipoacuzic și alte abilități și îl pot include în jocul lor. Acest lucru îl va ajuta să își facă prieteni și să învețe cum să se poarte cu ceilalți. De asemenea, copiii care aud vor învăța despre pierderile de auz și cum să comunici cu oameni care au deficiențe auditive.

2.3 Sugestii pentru a vă ajuta copilul să învețe

- Lăsați copilul să preia controlul

Copiii sunt doritori să învețe atunci când fac ceea ce le place. Dacă este interesat de ceva, sau îi place să se joace cu o anumită jucărie, faceți din asta o oportunitate să îl învățați să comunice sau să învețe.

Lăsați-vă copilul să preia controlul. Îi va menține interesul și va învăța că deciziile lui sunt importante. Va ști că are control asupra a ceea ce face.

Pentru simplul fapt că vă lăsați copilul să facă primul pas, asta nu înseamnă că îi permiteți să se poarte urât sau să intre în situații periculoase. Dirijarea dumneavoastră este importantă și ceea ce știți despre nevoile și abilitățile sale de limbă, vă va ajuta să îl ghidați către jocuri din care să poată învăța.

- Faceți din comunicare un lucru simplu și amuzant

Copiiilor le place să comunice, când există lucruri reale despre care să vorbească și oameni cu care să vorbească. Încercați să acordați copilului dumneavoastră cât mai multe oportunități să învețe despre lume și încurajați-l să folosească semne și cuvinte și să vorbească despre ce a învățat. Vorbind cu copilul dumneavoastră îl veți ajuta să învețe mai repede decât dacă îi cereți doar să memoreze și să repete semne și cuvinte.

- Lăsați copilul să vă ajute la treabă

În timp ce copilul vă ajută la treabă, comunicați cu el despre ceea ce faceți. Folosiți cuvinte sau semne să-i cereți să vă ajute să faceți ceva, să vă dea diferite unelte, sau să vă ajute în vreun fel. Copilul va fi foarte interesat să fie atent și să comunice atunci când vă ajută să faceți ceva care vă place.

- Atrageți atenția copilului înainte de a comunica cu el

Un copil cu un nivel scăzut de auz trebuie să vă urmărească mișcarea buzelor sau să vă vadă gesturile sau semnele pentru a vă înțelege. El mai primește multe informații doar văzându-vă privirea. Deci, este important să așteptați până când se uită la dumneavoastră înainte de a începe să vorbiți sau să folosiți semne.

Pentru a atrage atenția copilului, mișcați sau dați din mână ca să o poată vedea, spuneți-i pe nume, atingeți-l sau loviți un obiect din apropiere pentru a face un zgomot puternic astfel încât copilul să simtă vibrațiile.

- Alte moduri de a atrage atenția copilului dumneavoastră

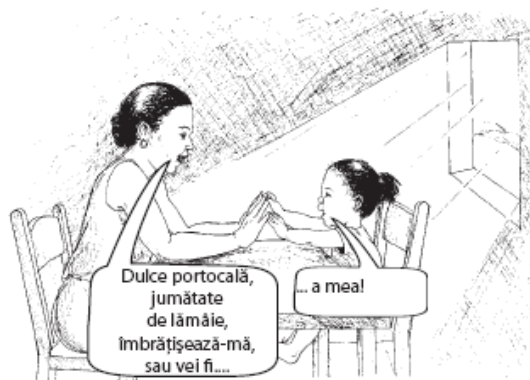
În cazul în care copilul este mai interesat de un obiect decât de ceea ce îi comunicați, îi puteți atrage atenția prin oprirea activității, aducând obiectul lângă fața dumneavoastră sau gesticulând alături obiect.

- Opriți toată acțiunea. Dacă nu vă mai mișcați deloc, având un obiect în mână, copilul probabil vă va privi să vadă de ce v-ați oprit.
- Apropiati obiectul de fața dumneavoastră, astfel încât să vă vadă fața și obiectul în același timp (dacă vreți să vă vadă gura).
- Arătați sau faceți semn lângă obiect (dacă vreți să învețe un semn pentru obiect).

La început poate fi greu să vă amintiți să atrageți atenția copilului înainte de a comunica. Dar devine mult mai ușor prin exercițiu.

- Stabiliți contact vizual și vorbiți față în față

Copilul va putea înțelege mai mult din ceea ce îi comunicați dacă vă apropiați de el (la aproximativ 1 metru), și-l priviți în ochi în timp ce îi vorbiți sau faceți semne. Dacă e posibil, încercați să aveți fața luminată de soare sau de o veioză. Când lumina vine din spate, fața și mâinile vor fi în umbră și sunt dificil de observat.

Va fi mai simplu pentru copilul dumneavoastră să înțeleagă cuvintele vorbite dacă le rostiiți natural și clar. Nu țipați. Dacă țipați, cuvintele sunt mai greu de înțeles. Vorbiți în propoziții simple, scurte ca să nu îl zăpăciți. Va fi mai ușor să vadă mișcarea buzelor dacă nu aveți nimic în fața gurii în timp ce vorbiți.

Dacă aveți un copil cu un nivel scăzut de auz aceste sugestii îl pot ajuta să audă mai bine.

- Vorbind aproape de urechea copilului, îl ajutați să audă mai bine. Sunetele devin mai puternice iar zgomotul din jur scade. Nu uitați că trebuie să vă vadă și fața în timp ce vorbiți cu el.

- Folosiți limbaj mimico-gestual

Toți oamenii folosesc mișcări ale corpului, atingeri și expresii ale feței pentru a-i ajuta pe ceilalți să înțeleagă ce vor să spună. Adesea copiii folosesc atingerea pentru a comunica unii cu alții. Acest lucru le este foarte folositor copiilor cu un nivel scăzut de auz. O simplă atingere îi va transmite grija și preocuparea dumneavoastră, așa cum nimic altceva nu ar putea să o facă. Uneori mișcările sau privirile pot lua locul cuvintelor și semnelor. Alteori, ele adaugă sens cuvântului sau semnului.

Ajutați-vă copilul folosindu-vă corpul și fața pentru a comunica cât mai mult. Mai întâi încercați să observați cum faceți deja acest lucru. Apoi, căutați și alte moduri de a face asta.

Asigurați-vă că mesajele trimise cu ajutorul corpului și al feței sunt la fel ca cele pe care le transmiteți prin cuvinte și semne. Dacă mesajele de pe fața dumneavoastră nu se potrivesc cu cuvintele, copilul va fi dezorientat.

- Evitați zgomotele sau lucrurile care i-ar putea distra atenția

Lucrurile care îi distrag atenția, cum ar fi copiii care se joacă în apropiere, pot face aceste activități să devină grele sau chiar imposibile. Ați putea găsi un loc mai liniștit. Încercați să scăpați de zgomotele care nu sunt necesare. Dacă este gălăgie într-o cameră, copilului cu nivel scăzut de auz îi va fi cu atât mai dificil să înțeleagă ce i se spune.

- Folosiți activități potrivite cu vârsta copilului

Urmăriți copilul cu atenție să vedeți care îi sunt interesele și ce îl face să comunice. Urmăriți deasemenea ce îl supără și ce îl face să se oprească. Apoi vă puteți gândi la moduri de adaptare a acestor activități astfel încât să se potrivească copilului dumneavoastră și activităților de zi cu zi ale familiei.

Dacă un copil nu aude bine sunetele, învațați pe toată lumea să folosească anumite semne cu el.

Puteți deasemenea să adaptați aceste activități astfel încât să se potrivească abilităților copilului. De exemplu:

- Dacă un copil poate auzi anumite sunete ajutați-l să învețe cuvinte simple accentuându-le și repetându-le. Apoi folosiți cuvintele des de-a lungul zilei.

- Dacă un copil aude unele sunete din jur, toți îl pot ajuta să fie atent la ce se aude în jurul său, arătând spre sursa sunetului.

Încurajați-vă copilul să emită sunete

Copiii încep să folosească mișcările mâinii și gesturile la o vârstă fragedă, iar acestea pot deveni baza dezvoltării comunicării și a limbajului mimico-gestual. De asemenea, ei încep să producă sunete și zgomote tot la o vârstă fragedă, iar acestea la rândul lor pot deveni baza comunicării și dezvoltării limbii vorbite.

Copilul dumneavoastră trebuie să învețe că o persoană produce sunete cu ajutorul buzelor, limbii, respirației și vibrațiilor la nivelul gâtului și nasului.

Învățați un copil cum se simt sunetele în corp, cum să își controleze respirația și cum să își modeleze gura și limba pentru a produce diferite sunete.

Pe măsură ce faceți activitățile de mai jos, încurajați-vă copilul să vă imite. Poate fi dificil pentru un copil cu pierderi de auz să învețe să producă sunete. Atunci când o va face, spuneți-i că a făcut ceva important.

- Așezați copilul pe pieptul dumneavoastră la început, faceți-l să simtă pieptul ridicându-se și coborând, în timp ce respirați normal fără să vorbiți.

Apoi începeți să vorbiți sau să cântați pentru ca el să simtă diferitele mișcări ale pieptului.

Cu o voce naturală vorbiți foarte aproape (la distanță de aproximativ 8 centimetri) de urechea copilului. Vorbind atât de aproape sunetele sunt mai ușor de auzit. De asemenea, copilul va simți și respirația în timp ce vorbiți.

- Produceți sunete care sunt ușor de observat pe buze și repetați-le de mai multe ori în timpul zilei.

- Încercați să legați un sunet de un obiect.

Lăudați-vă copilul atunci când scoate un sunet sau spune un cuvânt.

Încurajați-vă copilul să producă sunete laudându-l imediat ce scoate un sunet sau spune un cuvânt. Laudele scurte sunt suficiente – puteți folosi un zâmbet drept laudă. Sau arătați spre ureche și spuneți „Te-am auzit.” Sau dați din cap sau spuneți „Da”. Nu uitați că este foarte dificil pentru copil să învețe cum să vorbească clar și să comunice folosind cuvintele.

Iată 3 modalități de a îi arăta copilului că sunteți atent la sunetele sale:

- Îl puteți imita, arătându-i că vă place să îl imitați. De exemplu, dacă el face „ooo” faceți și dumneavoastră la fel și așteptați să vedeți dacă face și el din nou.
- Puteți răspunde la sunetul său ca și cum ar fi începutul unei conversații. Încercați să înțelegeți ce vrea copilul să vă comunice și răspundeți-i.
- Îi puteți pune întrebări referitoare la ceea ce vrea să comunice. Aceasta îl va încuraja să înceapă o conversație. Mai mult, punerea unor întrebări este o bună modalitate de a îl încuraja pe copil să vă pună la rândul său întrebări.

Dezvoltarea abilităților de ascultare

Cu ajutor, copiii care nu aud bine pot învăța să asculte cu mai multă atenție sunetele pe care le pot auzi. Înțelegând mai mult despre sunete, îi va ajuta să învețe mai multe despre lumea lor și îi va ajuta să își folosească auzul mai bine, să se protejeze, să fie mai în siguranță și să devină mai capabili să se ocupe de propriile lor nevoi. Unii copii pot auzi puțin când oamenii vorbesc cu ei. Mulți copii cu un nivel scăzut de auz pot să audă zgomotele puternice, chiar dacă nu le pot auzi pe cele mai slabe. Sau pot auzi sunetele de joasă intensitate cum ar fi tunetul, chiar dacă nu pot auzi sunetele de intensitate ridicată cum este fluieratul. Dar, pentru că sunetele nu au sens pentru ei, ei nu le acordă atenție.

Dacă exersează ascultarea, îi va ajuta să își dezvolte și să își folosească auzul pe care îl au.

Pentru a-și folosi mai bine auzul, un copil trebuie:

- Să observe sunete și voci
- Să-și dea seama de direcția de unde vine sunetul sau vocea
- Să recunoască ce este sunetul
- Să facă diferența între sunete.

Acest capitol cuprinde activități care vor încuraja copilul să privească, să asculte și să simtă vibrațiile sunetului. Activitățile îi vor ajuta pe copiii cu nivel de auz scăzut să învețe mai multe despre sunete. Activitățile vă vor ajuta de asemenea să descoperiți dacă un copil are un rest de auz și ce fel de sunete și cuvinte poate copilul auzi.

Aceste informații vă vor ajuta să știți dacă ar fi mai bine pentru copilul dumneavoastră să învețe o limbă vorbită sau limbajul mimico-gestual.

Căutați semne care să vă arate când copilul dumneavoastră ascultă un sunet. El poate să arate că ascultă prin întoarcerea capului, schimbarea expresiei feței, mișcarea corpului, devenind nemișcat, clipind sau scoțând el singur un sunet.

Lăudați-l dacă răspunde la sunete și cuvinte. Dacă el nu răspunde, repetați sunetul dacă puteți. Încercați să apropiați sunetul de copil, decât să-l faceți mai puternic. Aveți răbdare. Unui copil îi ia timp să-și dezvolte abilitățile de ascultare.

Pe măsură ce exersați ascultarea, încercați să observați zgomotul de fond. Chiar și sunetele de fond plăcute îl pot împiedica pe copil să vă audă vocea sau să aleagă sunetul pe care doriți să-l audă. Dacă copilul folosește o proteză auditivă, nu uitați că aceasta va amplifica vocea dar și celelalte sunete, inclusiv zgomotul de fond.

2.4 Sfaturi pentru părinți

Încercați să deveniți dumneavoastră însivă mai conștient de sunetele din jurul dumneavoastră. Persoanele auzitoare pot adesea ignora sunetele deoarece ele au devenit mult prea cunoscute. Aceste persoane știu de asemenea când să fie mai atente, pentru că pot recunoaște sunetele care se referă la un pericol.

Adaptați-vă activitățile astfel încât copilul dumneavoastră să lucreze cu sunetele pe care le poate auzi. De exemplu, dacă știți că el poate auzi sunetele de joasă intensitate și nu pe cele de înaltă intensitate, folosiți sunete de intensitate joasă. Dacă nu sunteți sigur de sunetele pe care copilul le poate auzi, încercați sunete diferite.

Abilitățile de ascultare sunt importante pentru toți copiii care nu pot auzi bine. Copiii vor fi mai în siguranță dacă învață să își folosească orice rest de auz pe care îl au.

a) Metode de a vă învăța copilul să fie atent la sunete

- Când auziți un sunet în apropiere, arătați-i copilului că se întâmplă ceva. Încurajați-l să privească către sunet.
- Găsiți sunete pe care le puteți porni și opri. Anunțați copilul că urmează să se întâmple ceva și apoi faceți sunetul. Repetați sunetul de mai multe ori. Arătați către urechea dumneavoastră atunci când un sunet este produs. Acest lucru îl va ajuta pe copil să știe când este produs un sunet.
- Inventați jocuri în care copilul dumneavoastră trebuie să asculte sunetele pentru a se putea juca.

Cand aud tobele, copiii danseaza.

Cand muzica se opreste toti stau jos.

Unii adulți nu sunt obișnuiți să se joace și nu se simt în largul lor atunci când participă la astfel de activități cu copiii. Dar muzica vă poate ajuta copilul să învețe să-și folosească auzul și aceasta este o bună modalitate de a implica alți adulți și copii. Gândiți-vă la cântecele pe care obișnuiți să le cântați în copilăria

dumneavoastră sau învățați cântece știute de ceilalți copii. Alegeți cântece vesele care au un ritm plăcut și care pot fi cântate de toți. Pot fi incluși și adulți și copii. Faceți această activitate să devină o activitate de familie zilnică.

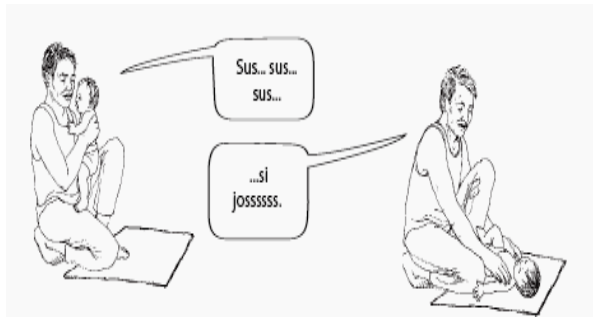
- Lăsați copilul să se joace cu jucării care fac zgomot. Din când în când atrageți-i atenția către sunet. Dacă jucăriile nu fac mult zgomot, legați de ele ceva care face zgomot, cum ar fi un clopoțel.
- Găsiți sunete pe care le puteți porni și opri. Anunțați copilul că urmează să se întâmple ceva și apoi faceți sunetul. Repetați sunetul de mai multe ori. Arătați către urechea dumneavoastră atunci când un sunet este produs. Acest lucru îl va ajuta pe copil să știe când este produs un sunet.
- Inventati jocuri în care copilul dumneavoastră trebuie să asculte sunetele pentru a se putea juca.

Unii adulți nu sunt obișnuiți să se joace și nu se simt în largul lor atunci când participă la astfel de activități cu copiii. Dar muzica vă poate ajuta copilul să învețe să-și folosească auzul și aceasta este o bună modalitate de a implica alți adulți și copii. Gândiți-vă la cântecele pe care obișnuiți să le cântați în copilăria dumneavoastră sau învățați cântece știute de ceilalți copii. Alegeți cântece vesele care au un ritm plăcut și care pot fi cântate de toți. Pot fi incluși și adulți și copii. Faceți această activitate să devină o activitate de familie zilnică.

b) Moduri de a vă ajuta copilul să observe vocile oamenilor

- Vorbiți-i copilului când îl țineți în brațe. Când vă atinge pieptul, gâtul sau obrazul, el va simți unele vibrații din sunetul vocii dumneavoastră.
- Pe măsură ce faceți activități cu copilul dumneavoastră, emiteți sunete care se potrivesc acestor activități.
- Repetați-i numele des.
- Când copilul dumneavoastră își știe deja numele, folosiți-i numele în cântecele și povestirile pe care le inventați. Acest lucru vă va ajuta să îi captați interesul.
- Vorbiți cu copilul dumneavoastră cât de des puteți. Folosiți-vă vocea în moduri diferite. Alungați cuvintele și adăugați intensități joase și ridicate. Folosiți cuvinte cu sensuri opuse.

Un cuvânt care lungeste un sunet (Jooooooooooooos) în contrast cu un cuvânt scurt opus (sus) oferă informații despre sunet care îi pot ajuta pe copiii mici să înțeleagă.

c) Cum să învețe direcția de unde vine sunetul

La început, copiii învață să localizeze sunetele produse lângă urechile lor. Apoi ei învață să caute sursa sunetului care vine de deasupra sau de dedesubtul urechilor. Mai târziu caută sursa sunetelor care sunt din ce în ce mai îndepărtate. În cele din urmă copiii învață să caute sursa sunetului din spatele lor.

- Dacă copilul este interesat de o jucărie care face zgomot și pe care știți că o aude, încercați să o îndepărtați din câmpul vizual al copilului. Apoi faceți zgomotul din nou deasupra urechilor și vedeți dacă își întoarce capul să o caute. După ce a învățat să facă acest lucru, faceți zgomot deasupra nivelului urechilor. În cele din urmă, faceți zgomotul în spatele copilului. Încercați să aveți răbdare pentru că poate dura câteva luni până când copilul se întoarce către sunet. Atunci când răspunde de cele mai multe ori (chiar dacă nu tot timpul), puteți trece la următorul pas.

- Schimbați-vă expresia feței sau atrageți atenția asupra sunetului cu un gest – ca și cum ați arăta spre urechea dumneavoastră și apoi către sursa zgomotului.
- Ascundeți o jucărie zgomotoasă în buzunar. Vedeți dacă copilul o poate găsi atunci când faceți zgomot cu ea.

d) Metode de a vă ajuta copilul să facă diferența dintre două sunete

- Găsiți 2 lucruri care produc sunete diferite. Nu uitați că trebuie să aibă gradul de intensitate și putere pe care copilul dumneavoastră îl poate auzi. Așezați-le în fața copilului. Arătați-i ce sunet face fiecare. Apoi cereți-i să închidă ochii în timp ce dumneavoastră faceți zgomot cu

unul dintre cele două obiecte. Când deschide ochii, cereți-i să vă arate care dintre obiecte crede el că a făcut zgomotul.

- Împreună, faceți mișcări pentru 2 sau 3 sunete asemănătoare. Apoi cereți-i copilului să facă mișcarea de fiecare dată când dumneavoastră faceți sunetul respectiv. Iată un exemplu cu sunete ale vorbirii:

- Puneți copilul să ghicească care membru al familiei vorbește, după sunetul vocii. Acest lucru îl va ajuta să învețe să facă diferența când vorbește o femeie și când vorbește un bărbat.

Pe măsură ce exersați împreună, încercați să consolidați pe baza a ceea ce a învățat deja. Pe măsură ce un copil învață mai multe cuvinte și le înțelege mai bine, el va putea să se exprime mai bine și să comunice mai mult.

2.5 Opțiuni de comunicare

1. Limbajul mimico-gestual și limba vorbită

Cele două limbi pe care un copil surd sau unul cu un nivel scăzut de auz le poate învăța sunt:

- limbajul mimico-gestual, atunci când copilul își folosește mâinile pentru a comunica prin intermediul semnelor utilizate de către comunitatea surzilor din regiunea sau țara în care trăiește.
- limba vorbită, atunci când își folosește vocea și labiolectura pentru a comunica în limba vorbită din țara în care trăiește.

Unii copii care aud puțin pot vorbi și citi de pe buze. Alți copii comunică cel mai bine făcând semne cu mâinile. Este posibil să doriți să începeți cu o limbă și să vă învățați copilul și alte moduri de comunicare pe măsură ce acesta crește.

Exemplu

Mulți oameni încep să comunice cu un copil mic prin gesturi și prin semne, în special atunci când nu sunt siguri dacă copilul poate auzi sunetele vorbirii. Apoi, pe măsură ce copilul crește și înțelege o serie de semne, ei ar putea încerca să îl învețe labiolectura și să vorbească.

Alți oameni încep cu vorbirea și labiolectura, atunci când copilul poate auzi unele sunete, sau dacă acesta a devenit hipoacuzic după ce a învățat să vorbească. Atunci când copilul nu învață o limbă vorbită după o anumită perioadă de timp, dacă se consideră că e foarte târziu, este mai bine pentru copil să învețe limbajul mimico-gestual.

Limbajul pe care un copil îl folosește poate depinde de:

- cât de mult sau cât de puțin poate auzi
- ce limbaj preferă
- cum reacționați dumneavoastră la hipoacuzia sa
- când a început să aibă dificultăți de auz
- resursele disponibile în cadrul familiei sau în cadrul comunității dumneavoastră

2. Folosirea limbajului mimico-gestual (LMG)

Limbajul mimico-gestual este utilizat de către persoanele surde dintr-o comunitate. Este o limbă care folosește forme ale mâinii, mișcări ale corpului, gesturi și expresii ale feței pentru a comunica întâmplări, gânduri, nevoi și sentimente. Un limbaj mimico-gestual include gesturi comune dar și mii de semne pe care persoanele surde le-au dezvoltat de-a lungul timpului.

Limbajele mimico-gestuale sunt limbi adevărate cu o gramatică și structură organizată la fel ca și limbile vorbite. Sunt limbi folosite de către oameni pentru a pune întrebări complicate, pentru a descrie lucrurile care îi înconjoară și pentru a discuta despre relații, idei și păreri. Oamenii folosesc limbajul mimico-gestual pentru a discuta despre cum lucrurile se influențează unele pe altele, sau pentru a se referi la trecut sau viitor. Oamenii care folosesc un limbaj mimico-gestual complet pot comunica orice, sau pot discuta ca o persoană auzitoare prin intermediul cuvintelor vorbite.

Limbajul mimico-gestual poate fi diferit de limba vorbită dintr-un singur punct de vedere, acela că ordinea semnelor în propoziție este adesea diferită de ordinea cuvintelor vorbite.

În aproape toate țările lumii, oamenii surzi și-au creat propriul limbaj mimico-gestual complet. La fel ca și limbile vorbite, limbajurile mimico-gestuale complete diferă de la o regiune la alta și de la o țară la țară.

3. Avantaje și limite ale celor două forme de comunicare

a) Folosirea limbii vorbite

Avantaje

Persoanele auzitoare comunică prin vorbire și îi aud pe ceilalți cum vorbesc în limba lor. Este normal ca familiile să își dorească ca și copilul lor surd să le înțeleagă cuvintele și să vorbească cu ei folosind limba vorbită (orală).

Pentru a învăța o limbă vorbită, un copil cu deficiențe de auz va trebui:

- să asculte folosindu-și restul de auz astfel încât să poată învăța să înțeleagă cuvintele rostite. S-ar putea să îi fie de ajutor folosirea unei proteze auditive.
- să privească cu atenție buzele unei persoane atunci când aceasta vorbește și să ghicească cuvintele pe care le rostește (labiolectura).
- să repete cuvintele vorbite astfel încât ceilalți să îl înțeleagă mai bine.

Nu uitați că, în cazul în care folosiți limba vorbită cu copilul dumneavoastră, atunci toată familia va trebui să vorbească cu copilul cât mai mult posibil.

Limite

Trebuie să aveți răbdare. Copilul dumneavoastră va învăța limba mult mai încet decât copiii auzitori. Va trebui să îl determinați pe copil să folosească cuvinte chiar și atunci când este mai ușor să faceți ceva pentru el sau să îi dați ceva fără să așteptați să vă ceară.

Copilul dumneavoastră va vorbi diferit. Majoritatea copiilor surzi vorbesc diferit față de copiii auzitori. Este normal să vă simțiți rușinați la început de felul în care vorbește copilul dumneavoastră. Odată ce vă obișnuiți, puteți oferi explicații și celorlalți.

b) Folosirea Limbajului Mimico Gestual (LMG)

Beneficiile LMG

- Copiii mici învață limbajul mimico-gestual foarte ușor atunci când sunt expuși la acesta. Cu multă practică însă, copiii mai mari și adolescenții pot învăța și utiliza limbajul mimico-gestual fără prea mult efort.
- Un copil care folosește limbajul mimico-gestual poate comunica cu oricine cunoaște același limbaj mimico-gestual – la același nivel la care un copil folosește limba vorbită. El va cunoaște în timp alte persoane surde și va învăța că oamenii surzi reprezintă o parte importantă a comunității.
- Poate fi mai simplu pentru un copil care cunoaște limbajul mimico-gestual să învețe să citească și să scrie limba comunității sale. Cu cât stăpânește mai bine o limbă, cu atât îi este mai ușor să învețe o alta.
- Spre deosebire de limbile vorbite, diferitele limbaje mimico-gestuale sunt mult mai bine înțelese de către oameni din diferite țări. Este mai ușor pentru un copil care face

semne din China să comunice cu un copil care face semne din România, decât pentru o persoane auzitoare din acele țări să comunice.

Limitele folosirii limbajului mimico-gestual

- Un copil care folosește limbajul mimico-gestual nu poate comunica cu persoane care nu cunosc această limbaj. Pentru a putea comunica cu copilul dumneavoastră, cu membrii familiei, cu prietenii sau cu alți membri ai comunității trebuie să învățați de asemenea limbajul mimico-gestual.
- În timp ce copiii învață ușor să facă semne, adulții trebuie să studieze foarte mult pentru a învăța un limbaj mimico-gestual complet.
- Dacă o familie locuiește într-o comunitate în care nicio persoană nu folosește limbaj mimico-gestual, poate fi foarte dificil de găsit un profesor de limbaj mimico-gestual, sau alte persoane cu care să folosească acest limbaj.

4. Luarea deciziei

În cele ce urmează vă vom prezenta pașii pe care va trebui să îi urmați în luarea deciziilor.

Decizia asupra modului de comunicare poate fi una dificilă. Fiecare familie are preferințele sale. Să descoperi modul de comunicare potrivit copilului tău presupune o muncă continuă. Nevoile copilului tău, nevoile familiei și planurile pe termen lung se schimbă pe parcursul timpului și va fi necesar să le revedeți din când în când. Prima metodă de comunicare s-ar putea să nu rămână și ultima ci să evolueze. Cheia în a lua decizia potrivită pentru copilul dumneavoastră este cunoașterea tuturor opțiunilor, învățarea tuturor aspectelor acestor opțiuni și rezistența la presiunea de a lua o decizie până în momentul în care aveți suficiente informații și vă simțiți pregătiți pentru alegere.

De unde puteți primi informații privind opțiunile de comunicare?

Puteți afla mai multe de la organizații care sprijină copiii cu deficiență de auz. S-ar putea să fie nevoie să vă sfătuiți cu profesioniști în domeniu sau cu alți părinți. Citiți cărți, reviste, site-uri web de încredere.

Etape în luarea deciziei:

1. Căutați un punct inițial

Această decizie implică întreaga familie.

Pe ce perioadă luați această decizie?

Vă înclinați mai mult asupra uneia din opțiuni?

Știu care sunt opțiunile de comunicare ?

Da Nu

Am luat în considerare toate opțiunile?

Da Nu

Am luat deja o decizie?

Da Nu

2. Identificați și explorați nevoile decizionale,
Acest pas vă ajută să treceți la luarea deciziei.

- Evaluați cunoștințele dumneavoastră asupra opțiunilor pe care le aveți,
- Cântăriți avantajele și limitele fiecărei opțiuni;
- Evaluați sistemul de sprijin pentru fiecare opțiune (profesioniști, organizații, școli, etc)

Nu vă grăbiți în a lua o hotărâre
aceasta fiind deosebit de importantă.
Dacă nu vă simțiți pregătiți amânați și
mai căutați informații și persoane care
vă pot ajuta.

3. Planificați ce aveți de făcut în funcție de nevoile copilului și familiei
dumneavoastră

- Simțiți că aveți nevoie de sprijin?
 - discutați opțiunile cu o persoană de încredere,
 - cereți un sfat avizat.
- Simțiți presiune în a lua o hotărâre?
 - concentrați-vă asupra opiniilor persoanelor importante în viața dumneavoastră și a copilului;
 - întrebați și persoane neutre.
- Simțiți că nu aveți toate datele?
 - aflați avantajele și dezavantajele;
 - notați ce informații vă lipsesc.
 - găsiți persoane care cunosc avantajele și dezavantajele din propria experiență.

Capitolul III

Evaluarea auzului și opțiunile protetice

În diagnosticarea deficienței de auz se folosește o tehnică având un grad ridicat de precizie: *audiometria*, care poate fi folosită după vârsta de 3 ani.

Ea constă în măsurarea acuității auditive separat pentru fiecare ureche în parte și întocmirea audiogramei (grafic reprezentând comparativ acuitatea auditivă a ambelor urechi). Pe baza studierii audiogramei se poate depista tipul deficienței de auz și se va urmări compensarea acolo unde este cazul.

Există, însă și probe obiective de evaluare a acuității auditive încă de la vârsta de sugar.

3.1 Tehnologii de protezare disponibile copiilor cu pierderi auditive

Criteriul principal pentru stabilirea indicației de protezare auditivă la copii: hipoacuzia bilaterală ce trece de 20 dB HL în zona frecvențelor conversaționale (aproximativ 1000-3000 Hz). La copilul mic pragurile se stabilesc prin audiometria comportamentală și estimarea pragului auditiv prin măsurători electrofiziologice (OAE, ABR), iar la copilul mai mare prin audiograma tonală efectuată la cască.

Aparatele auditive fac sunetele să fie mai puternice și mai clare. Ele pot fi purtate de persoane de orice vârstă.

Majoritatea copiilor hipoacuzici pot fi ajutați să audă și să înțeleagă sunetele mai bine folosind proteze auditive. Acest fapt le oferă șansa de a învăța să vorbească chiar după naștere. Copiii depistați din timp pot fi protezați chiar dacă asta înseamnă o adaptare periodică a olivelor dezvoltarea canalului auditiv fiind accelerată la vârste mici.

Audiologul copilului vă poate sfătui și ghida în alegerea celei mai potrivite proteze pentru copilul dumneavoastră. Opțiuni de protezare auditivă: se preferă proteze auditive retroauriculare (retropavilionare/ după ureche). Schimbarea olivei este mult mai facilă odată cu dezvoltarea conductului auditiv extern în perioada de creștere a copilului. Protezele auditive utilizate la acest moment pentru protezarea copiilor sunt de dimensiuni mici, chiar și pentru hipoacuziile severe sau profunde.

Se recomandă protezarea copilului cu instrumente auditive digitale pentru uz pediatric, special concepute pentru nevoile acestei vârste. Aceste aparate sunt capabile să efectueze o amplificare diferențiată a sunetelor pe canale frecvențiale (un număr mai mare de canale va facilita un reglaj mai fin al protezei), să reducă zgomotul de fond și să amplifice preferențial vocile umane, să reducă ecoul și să protejeze copilul de apariția feed-back-ului (feed-back management).

Orice proteză auditivă digitală pediatrică poate fi reglată în funcție de nevoile copilului, de vârsta acestuia și de nivelul sau de dezvoltare (limbaj, intelectual, motor, neurologic). Astfel, se poate opta pentru microfoane direcționale sau nu, pentru 1 până la 4 programe diferite, program de telefonie, conectivitate wireless între proteze sau între acestea și telefonul mobil, telefonul fix, televizor sau calculator.

Pentru a conecta protezele la sistemele audio-video, respective la telefon, se folosesc dispozitive speciale: streamer, respective sistemul Connect Line.

Streamer-ul poate fi purtat la gât sau în buzunar și, printr-o simplă apăsare de buton, va facilita ascultarea clară și selectivă a telefonului, televizorului sau calculatorului, fără a fi perturbat de zgomotul ambiental.

Protezele auditive pediatrică pot fi comandate într-o gamă largă de culori pastelate sau pot fi decorate cu "tatuaje" drăguțe, ce vor face din instrumentele auditive două mici bijuterii, ușor de acceptat și de purtat. Copilul va fi lăsat să participe la alegerea culorii, respectiv a decorațiunilor, pentru ca protezele să devină, în scurt timp, prietenele sale.

Protezele auditive pentru copii sunt prevăzute cu un led, numit “led inteligent”. Ritmul și frecvența de aprindere a acestui led vor furniza părinților informații legate despre starea bateriei, programul în care este proteza, starea de funcționare etc.

După protezare, între audiolog, audioprotezist, medical specialist ORL, logoped, copil și familia acestuia trebuie să se lege o relație stabilă pe termen lung. În cursul întâlnirilor periodice vor avea loc schimburi permanente de informații între aceștia, fapt ce va contribui în mod decisiv la evoluția copilului hipoacuzic.

Întâlnirile includ :

- Evaluări audiometrice comportamentale sau audiograma tonală și vocală la copilul mai mare,
- Reglaje bazate pe informații audiometrice la zi,
- Evaluări periodice electroacustice (ABR),
- Verificarea protezei,
- Refacerea olivelor (la nevoie),
- Recomandări în ceea ce privește întreținerea corectă a protezelor.

Cum să aveți grijă de aparatele auditive

Siguranța copilului

Bateriile sunt mici și periculoase dacă sunt înghițite. Aparatele auditive au un sistem de siguranță pentru baterii. Bebelușii și copiii mici nu trebuie să schimbe sau să manipuleze bateriile.

Nu lăsați copilul să bage în gură aparatul, baterii sau oliva. Aceste piese mici pot fi înghițite sau copiii se pot îneca cu ele.

Pentru a păstra aparatul pe ureche și a nu cădea acesta poate fi prins cu inele de plastic de pavilionul urechii sau cu un șnur care se atașează cu o clemă de hăinuța copilului.

(sursa:<http://www.cdc.gov/ncbddd/ehdi/spanish/default.htm>)

Unele aparate pot fi atașate de ureche, pentru siguranță, cu o bandă autoadezivă care se va schimba regulat.

De reținut!

- Verificați poziția olivei frecvent
- Verificați bateriile zilnic
- Feriți aparatul de umezeală.

Asigurați-vă că aparatul auditiv funcționează corect

Atenție ! Dacă copilul înghite una din aceste piese duceți-l la urgențe (ORL, pediatrie) imediat.

Audiologul vă va arăta cum să păstrați aparatul curat și în stare de funcțiune. Iată câteva lucruri pe care trebuie să le știți:

Sunetele șuierătoare

(fenomenul de feedback)

Bebelușii și copiii cresc rapid iar olivele le rămân mici. Dacă acestea sunt mici veți auzi șuierături.

Uneori se pot auzi șuierături și dacă oliva se mișcă. Dacă sunetele nu cedează nici după ce ați aranjat oliva cereți o programare la audiolog. Audiologul vă va da un stetoscop special conceput să ascultați sunetele emise de aparat. Acesta se va conecta la tub.

Bateriile

Puteți găsi baterii potrivite în magazine specializate de electronice și la firmele ce vând aparate auditive.

Bateriile trebuie să fie sigilate.

Olivele

Oliva este componenta care leagă propriu-zis proteza auditivă de urechea purtătorului prin intermediul unui tub.

Ea este confectionata dintr-un

material flexibil sau dur, după amprentarea prealabilă a urechii.

Oliva trebuie să fie obligatoriu una personalizată, să reproducă perfect forma conductului auditiv, pentru a preveni fenomenul de feedback (fluieratul protezei), dar și pentru fixarea sigură a protezei auditive (a nu se pierde). Fenomenul de feedback poate apărea ori de câte ori oliva nu este poziționată corect în ureche, chiar dacă forma și mărimea ei este cea corespunzătoare purtătorului. Nepoziționarea corespunzătoare poate determina, din păcate, chiar pierderea aparatului.

Este foarte important ca tubul să aibă o lungime corespunzătoare, pentru poziționarea corectă și confortabilă, dar și estetică a protezei. Tubul trebuie să fie moale (flexibil), intact și permeabil (să nu fie infundat cu cerumen). Tubul rupt sau crăpat nu poate fi lipit sau înlocuit parțial (prelungit), ci va trebui schimbat în totalitate pentru a asigura calitatea sunetului transmis și a evita feedback-ul.

Păstrarea olivei perfect curate asigură atât calitatea sunetului, cât și igiena conductului auditiv. Ea se poate șterge cu un șervetel moale și uscat sau cu unul umed, de fiecare dată când este îndepărtată din ureche.

Oliva poate fi ușor detașată de pe trompa protezei auditive și poate fi spălată, apoi, obligatoriu va fi bine uscată înainte de a o reconecta la aparatul auditiv. Pentru dezinfectarea periodică a olivelor (cel puțin o dată pe săptămână) se pot utiliza tabletele speciale de curățare. Acestea se dizolvă în apă caldă, într-un recipient curat, folosit doar în acest scop. Oliva se detașează de la proteză și se lasă în soluția dezinfectantă timp de 1-2 ore. Ulterior se clătește bine sub jet de apă, se usucă și se reatașează la trompa protezei. Dacă materialul din care este confectionată oliva a devenit lipicios, ea trebuie înlocuită cu o olivă nouă.

Olivele care sunt prevăzute cu vent (orificiu de aerisire) vor fi curățate cu atenție, cu un fir de ață de pescuit, pentru că un vent permeabil ajută la înlăturarea senzației de ureche infundată și de "vorbire în flașnetă".

3.2 Implantul cohlear

Implantul cohlear este recomandat persoanelor cu pierderi auditive severe sau profunde. Acesta oferă acestor persoane șansa de a auzi când proteza auditivă nu este suficientă. Spre deosebire de proteza auditivă, implantul cohlear nu amplifică sunetul.

Un implant cohlear trimite semnalele sonore direct la nervul auditiv. Aceste semnale ocolesc părțile urechii interne (celulele ciliate) care nu funcționează corect. Un implant cohlear nu "tratează" pierderea de auz dar permite persoanei cu deficiență de auz să audă sunetele.

(sursa http://en.wikipedia.org/wiki/Cochlear_implant)

(sursa http://en.wikipedia.org/wiki/Cochlear_implant)

Cum funcționează implantul cohlear?

Un implant cohlear are două secțiuni principale: partea care este inserată în urechea internă în timpul unei mici intervenții chirurgicale și părțile care se poartă pe cap și după ureche. Părțile care se află în exterior transmit semnalul sonor celor aflate în interiorul urechii care la rândul lor transmit semnale la nervii auditivi și apoi la creier.

Cum se plasează implantul?

Pentru această procedură este necesară o intervenție chirurgicală. Această intervenție durează câteva ore și este necesară anestezia generală. De obicei copiii și adulții implantați rămân internați o zi două după intervenție. Vindecarea pielii durează aproximativ 3-5 săptămâni dar copiii pot reveni la activitățile normale după 10 zile. Dacă copilul dumneavoastră este implantat va trebui să vă întoarceți la medic după 6 săptămâni pentru ca implantul să fie activat. După ce este activat vor fi necesare încă câteva vizite pentru reglaje.

Apoi va fi nevoie ca copilul dumneavoastră să urmeze o terapie logopedică intensivă. Această terapie va ajuta copilul să recunoască noile sunete și să învețe să vorbească.

Cine poate primi implant cohlear?

Adulții și copiii, chiar și până la un an pot fi implantați. Implantul cohlear este potrivit pentru copii cu hipoacuzie severă sau profundă care nu poate fi îmbunătățită prin aparate auditive. Pentru mai multe informații asupra implantului cohlear vorbiți cu medicul sau cu audiologul copilului dumneavoastră.

(sursa: <http://www.prlog.org/>)

Capitolul IV

Drepturile copilului hipoacuzic

Această secțiune va oferi răspunsuri la multe din problemele cu care se confruntă persoanele cu dizabilități, organizațiile persoanelor cu dizabilități sau angajatorii persoanelor cu dizabilități.

Școlarizarea copilului hipoacuzic se va realiza în conformitate cu îndrumarea Comisiei de expertiză din cadrul DGASPC din județul de reședință și poate lua următoarele forme:

(1) Învățământul special și special integrat din România este parte componentă a sistemului național de învățământ și cuprinde:

- a) grădinițe speciale (care pot cuprinde și grupe de intervenție timpurie);
- b) grupe de grădiniță specială organizate în școlile speciale;
- c) școli speciale pentru toate tipurile și gradele de deficiențe/dizabilități;
- d) grupe/clase de copii/elevi cu tulburări din spectrul autist;
- e) unități de învățământ special profesional;
- f) licee speciale;
- g) centre școlare speciale;
- h) clase/școli postliceale speciale;
- i) centre de zi din centre școlare pentru educație incluzivă;
- j) centre de educație specială;
- k) centre de pedagogie curativă;
- l) grupe/clase de copii/elevi cu deficiențe senzoriale multiple (surdocecitate);
- m) școli de reeducare pentru elevii cu deficiențe comportamentale;
- n) clase organizate în spitale, preventorii și penitenciare;
- o) centre de zi pentru educație/dezvoltare timpurie;
- p) ateliere protejate.

(extras din Regulamentul din 7 octombrie 2011 de organizare și funcționare a învățământului special și special integrat Art. 22 -publicat în Monitorul Oficial 787 din 7 noiembrie 2011 .

1. Care sunt actele normative de referință în care îmi sunt stabilite drepturile?

Persoanele cu handicap beneficiază de prevederile Legii nr.448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap.

2. Cum poate copilul meu fi încadrat(a) într-o categorie de persoane cu handicap care necesită protecție socială?

Încadrarea într-un grad de handicap se face prin eliberarea certificatului de încadrare, de către Comisia de Evaluare a Persoanelor cu Handicap din județul dumneavoastră.

Documente necesare în vederea încadrării în grad de handicap

Cererea-tip de evaluare complexă în vederea încadrării în grad de handicap se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 4 din HG nr. 430/2008.

Cererea-tip de evaluare complexă poate fi obținută de pe site-urile direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului județene, respectiv locale ale sectoarelor municipiului București, denumite în continuare DGASPC, de la DGASPC, primăria de domiciliu sau din alte surse.

Documentele necesare în vederea evaluării complexe sunt următoarele:

- cerere-tip de evaluare complexă;
- copie de pe documentele de identitate;
- documente medicale;
- ancheta socială efectuată de serviciul social specializat din cadrul primăriei în a cărei rază are domiciliul sau reședința persoana cu handicap, potrivit modelului-cadru.

Evaluarea gradului de handicap în afectarea funcțiilor auzului se face conform criteriilor din 19 noiembrie 2007 medico-psihosociale de încadrare în grad de handicap*) emitent Ministerul Sănătății Publice , Publicat Monitorul Oficial Nr. 885 bis din 27 dec. 2007.

Testele folosite în evaluarea auzului cu scopul determinării gradului de afectare în afecțiunile cronice auditive de cauza diversă: inflamatorie, infectioasă, toxică, vasculară, heredodegenerativă, traumatică, tumorală - congenitale sau dobândite precoce (copilarie/ adolescența) însoțite de hipoacuzie (tip transmisie, neurosenzorială, mixtă), protezabile sau neprotezabile sau cu surditate (cofoză), cu sau fără tulburări de comunicare (surdomutitate, surdocecitate) sunt: audiometrie (subiectivă - liminară sau supraliminară sau audiometrie vocală și obiectivă cu potențiale evocate), impedanșmetrie și otoemisiuni acustice .

Încadrarea în grad:

Fără deficiență -Infirmitate

Scaderea sau abolirea unilaterală a auzului , tulburări de auz bilaterale cu pierdere între 0 - 20 dB

Deficiență ușoară - Handicap ușor

Pierdere auditivă bilaterală între 20 - 40 dB

Deficiență medie - Handicap mediu

Pierdere auditivă bilaterală între 41 - 70 dB protezabilă.

Deficiență accentuată - Handicap accentuat

- Pierdere auditivă peste 70 dB care se protezează greu asociată cu tulburări psihice și de limbaj;

- Surditate congenitală sau dobândită înaintea achiziționării limbajului însoțită de mutitate.
- Surdocecitate cu demutizare slabă/nulă, cu pierdere peste 90 dB (cofoză)

3. Cum pot beneficia de drepturile prevăzute de legislația în vigoare?

Potrivit prevederilor legale serviciile publice de asistență socială din cadrul consiliilor județene, locale sau primăriilor sunt cele care realizează toate măsurile de asistență socială în domeniul protecției persoanelor cu handicap. Asistenții personali ai persoanelor cu handicap grav sunt angajați, de asemenea, de către autoritățile locale (primării), din ale căror bugete sunt plătiți. Vă recomandăm să vă adresați Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului de care aparțineți.

4. Cum pot beneficia de asistent personal?

Pentru a beneficia de asistent personal o persoană cu handicap trebuie să fie în posesia certificatului de încadrare în grad de handicap eliberat de Comisia de Evaluare a Persoanelor cu Handicap pentru Adulți, în care să se precizeze acest drept. Numai o parte din persoanele cu handicap grav au acest drept. Încadrarea asistentului personal al persoanei cu handicap se face conform H.G. nr. 427/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice privind condițiile de încadrare, drepturile și obligațiile asistentului personal al persoanei cu handicap, cu modificările ulterioare.

5. Sunt nemulțumit de evaluarea comisiei de evaluare. Cum pot să contest certificatul de încadrare eliberat de aceasta?

Certificatul de încadrare în grad de handicap poate fi contestat, în termen de 30 de zile de la emitere, numai la Comisia Superioară de Evaluare a Persoanelor cu Handicap. Depășirea termenului prevăzut de lege atrage decăderea din dreptul de a contesta certificatul. Contestația se depune la comisia care a eliberat certificatul.

6. Sunt nemulțumit de decizia comisiei superioare de evaluare. Unde pot contesta această decizie?

Decizia emisă de către Comisia Superioară de Evaluare a Persoanelor cu Handicap pentru , poate fi atacată potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, cererea adresată instanței fiind scutită de taxa judiciară de timbru. Judecarea acțiunii este de competența instanței sau a curții de apel în a căror rază teritorială aveți domiciliul.

7. Doresc să beneficiaz de medicamente gratuite. Cui trebuie să mă adresez?

Medicamentele fără contribuție personală se eliberează în condițiile O.G. nr. 30/2004 pentru modificarea O.U.G. nr. 170/1999 privind acordarea, în mod gratuit, a

asistentei medicale, medicamentelor si protezelor pentru unele categorii de persoane prevazute în legi speciale si a Contractului-cadru privind condițiile acordării asistentei medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate. Fondul național unic de asigurari sociale de sănătate este gestionat de Casa Nationala de Asigurari de Sănătate prin casele de asigurari de sănătate locale, în condițiile O.U.G. nr. 150/2002 privind sistemul de asigurari sociale de sanatate. Mai multe informatii gasiti la adresa: www.cnas.ro.

8. Am recomandare de la medic pentru obtinerea unei proteze. Pot beneficia de gratuitate la procurarea acestei proteze?

Acordarea de proteze gratuite este reglementata prin O.G. nr. 30/2004 pentru modificarea O.U.G. nr. 170/1999 privind acordarea, in mod gratuit, a asistentei medicale, medicamentelor si protezelor pentru unele categorii de persoane prevazute in legi speciale, aprobata prin Legea nr. 121/2004. Protezele care se pot deconta sunt prevazute in Lista dispozitivelor medicale destinate recuperarii unor deficiente organice sau functionale si sunt decontate integral, cu sau fara contributie personala din partea asiguratului in conditiile Contractului-cadru privind conditiile acordarii asistentei medicale. Sumele necesare pentru acoperirea cheltuielilor se suporta din Fondul de asigurari sociale de sanatate, gestionat de Casa de Asigurari de Sanatate de care asiguratul apartine.

9. Unde trebuie sa ma prezint pentru obtinerea unei proteze în regim de gratuitate si cu ce documente?

Trebuie să vă prezentati la casa de asigurări de sanatate de care aparțineti, cu un dosar ce va contine urmatoarele acte: recomandare medicaă tip reteta de la un medic specialist, având parafa doctorului și stampila rotundă a unității sanitare, din care sa reiasa diagnosticul și dispozitivul medical care este recomandat; copia certificatului de încadrare în grad de handicap; copia buletinului de identitate. După depunerea dosarului la casa de asigurări de sănătate, în urma aprobarii vi se va emite o decizie pentru acordarea gratuită a aparatului solicitat.

10. Cum pot obține un bilet de tratament gratuit?

Persoana cu handicap poate beneficia, conform actelor normative în vigoare, de câte un bilet de tratament gratuit în cursul unui an, care i se atribuie pe baza recomandării medicale, de catre casa teritoriala de pensii. Numarul biletelor de tratament gratuit ce se acordă persoanelor cu handicap se stabileste proporțional cu numărul potențialilor beneficiari față de numarul total al biletelor de tratament gratuit stabilite prin legea anuală a bugetului asigurarilor sociale de stat.

11. Unde pot obține informatii despre centrele de protectie a persoanelor cu handicap si despre organizatiile neguvernamentale care activeaza în domeniu?

Vă recomandăm să vă adresați Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului de pe raza teritorială a domiciliului dumneavoastră .

Mulțumiri **Fundației Hesperian** pentru dreptul de copyright oferit pentru unele imagini și o parte din text. Alte resurse puteți găsi la <http://hesperian.org/>

Adrese utile

Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului

registratura@dgaspc-sectorul1.ro

Bd. Mareșal Averescu nr. 17, Sectorul 1

021.222.42.75

Web: www.dgaspc-sectorul1.ro

Casa Națională de Asigurări de Sănătate

Adresa: Calea Calarasilor 248, Bl. S19, Sector 3, 030634 București

TEL VERDE 0800.800.950

Web: www.cnas.ro

Direcția Generală Protecția Persoanelor cu Handicap

Calea Victoriei nr. 194, București

Tel: 021-2125438 ; 021-2125439

Fax: 021- 2125443

E-mail: registratura@anph.ro

Web: www.anph.ro

Organizații care vin în sprijinul persoanelor cu deficiență auditivă

Asociația persoanelor cu deficiențe de auz "Ascultă Viața"

<http://www.hipoacuzici.ro/>

Asociația Națională a Surzilor din România

www.ansr.org.ro/

Organizația națională a persoanelor cu handicap din România

<http://www.onphr.ro/>

Asociația Audiologia

Sediu: București

Date de contact: 0757034488

Liceul pentru deficienți de auz Cluj Napoca

Calea : Dorobantilor; Număr 40;

Localitate: Cluj-Napoca
Telefon: 0264431460
Web: <http://defauz1cluj.scoli.edu.ro>
E-mail: lic_auz@yahoo.com

Centre de protezare

Bibliografie

1. Anca, M.D., *Psihologia deficienților de auz* – ediția a II-a, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2006
2. Anca, M.D., *Metode și tehnici de evaluare a copiilor cu CES*, reeditată, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca 2007
3. Anca, M., Hategan, C., *Terapia limbajului. O abordare interdisciplinară*, Editura Presa Universitară Clujeană., Cluj-Napoca, 2008
4. Verza, E., Păun, E., *Educația integrată a copiilor cu handicap*, Unicef, 1998
5. <http://www.cdc.gov/>
6. www.hesperian.org
7. <http://writing.colostate.edu/guides/processes/writingsituations/text.cfm>
8. <http://dexonline.ro/informatii>
9. http://www.hearingproblems.com/Children_with_Hearing_Loss_Family_Guide_Chapter2.htm